

Nr. 2 i Lovbkaftets § 3, anseer jeg med den ærede Indenrigsminister for aldeles overflødig, men paa den anden Side for fuldkomment rigtigt. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at Resultatet, selv om Endringsforslaget ikke vedtages, vil blive det samme, idet dette Forslag kun indeholder en Omfkrivning af den Sætning, at man ved at tage den heromhandlede Beslutning skal see ikke blot paa Klitternes Tilstand, men ogsaa paa Klitternes Personer, hvad der jo i og for sig er aldeles naturligt. Jeg mener nemlig, at det, naar en Klit er gaaet godt frem i Fredning, Rolighed og Productivitet, vel kan være rigtigt at overlevere den til Eierens fuldstændige Raadighed, naar denne tillige er bekendt som en ordentlig Mand, men at man derimod maa være Betænkelig ved at gjøre det, naar vedkommende Eier f. Ex. har gjort sig skyldig i idelige Misbrug af sin Klitstrækning og i Forseelser i saa Henseende. Det vil altsaa komme til at berøe paa et Skjøn, om Klitstrækningen skal overleveres eller ikke, og jeg har nu ikke det Mindste imod, at dette siges udtrykkeligt i § 3. — Med Hensyn til det til Lovbkaftets § 5 stillede Endringsforslag skal jeg bemærke, at det deri omhandlede Punkt i det i en tidligere Samling over Lovbkaftet nedsatte Udvalg var Gjenstand for meget udtømmende Forhandlinger, men at Udvalget dengang eenstemmigt kom til det Resultat, at det var rigtigt at lade Kommunen udrede Klitfogdens Løn. Vel er det saa, at det ikke ligefrem er Kommunen, der vælger Klitfogden, men det maa dog erindres, at hans Function ikke medfører nogen egentlig Embedsmyndighed, men snarere maa stilles sammen med en Vedvogters eller Markfogeds Tjeneste. Hans Hovedvirksomhed bestaaer i at føre Tilsyn med selve Fredningen, og den Vedkommende staaer i et saa directe Forhold til Kommunen eller rettere til den af Kommunen valgte Mand, som skal staae for Fredningsarbejdet, at det er hensigtsmæssigt at lade det være Kommunen, som ikke blot betaler ham, men vel at mærke, ogsaa bestemmer hans Løn, thi det ene er i saa Henseende næsten en nødvendig Følge af det Andet. Den Hovedbetragtning, der imidlertid af hiint Udvalg blev anset for afgjørende at tale for at lade hans Løn udrede

af Kommunen, og som jeg ogsaa vil lægge det ærede Ting paa Sinde, er, at det vil blive uendeligt billigere, naar Kommunen bestemmer og udreder Lønnen. Denne Bestilling skal, som den høitærede Minister sagde, jo ikke være et Embede, der søges for Bederlagets Skyld, men der skal kun gives den, som udfører Bestillingen, et lille Bederlag. Bestillingen vil jo vistnok næsten altid blive overbragen til Folk, der boe i Klitterne, ofte til gamle Folk, ja, jeg havde nær sagt, til Fattiglemmer — det Sidste vilde dog være for stærkt sagt, men ialtsald til Folk, som man ellers ikke vilde betroe store Ting, men som alligevel skulle være tilstede og færdes i Klitterne, og som derfor let ville kunne udføre det dermed forbundne Arbejde. Men de Folk, som saaledes ere bedst stikkede dertil, ville i Reglen ogsaa være glade ved denne Velighed til at faae et lille Tillæg til deres Livsophold. Men hvor Klitstrækningerne ere meget smaa, kan man derimod være forvisset om, at Lønnen vilde blive sat endeel høiere, naar Amtsraadet skulde fastsætte og udrede den. Jeg troer derfor, at det er rigtigt og fornuftigt i saa Henseende at blive ved Lovbkaftets Bestemmelse. — Det vil vistnok nu i det første Endringsforslag til § 8 være aldeles rigtigt at rykke Tiden til Arbejdsplanens Indførelse noget tidligere frem i Aaret, da den bedste Arbejdstid er det fugtige Efteraar forinden Vinteren, hvilken navnlig i de Egne ofte begynder meget tidligt. At der ikke paa Grund af Forhandlinger gaaer nogen Tid tilspilde, og at man ikke anvender den Tid til Planens Udarbejdelse, som er bedst stikket til dens Udførelse, finder jeg aldeles rigtigt og skal tiltræde det. — Det andet Endringsforslag til § 8 synes mig i Hovedsagen at indeholde den overordentlig heldige Tanke, at man ikke skal stille den enkelte Lodsseier og Kommunen ligeoverfor hinanden i dette Forhold, men skal stille dem ved Siden af hinanden. I hvilket Forhold disse to Parter indbyrdes skulle bidrage, er derimod et Spørgsmaal, som umuligt kan afgjøres med Grunde, men som til en vis Grad er en Skjønssag. Jeg for mit Vedkommende agter dog i saa Henseende at stemme for den høitærede Indenrigsministers herhenhørende Underendringsforslag. Det maa nemlig erin-